

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 419/2493

นางชม แซ่ตั้งโจทก์ นายเซ่งเลียง แซ่ตั้งผู้ร้องสอด นายบู แซ่ฮุน หรือวิเชียร อุณหรัตน์จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 1469, ป.พ.พ. มาตรา 1599, ป.พ.พ. มาตรา 1620, ป.พ.พ. มาตรา 1629, ป.พ.พ. มาตรา 653, ป.วิ.พ. มาตรา 1, ป.วิ.พ. มาตรา 56, ป.วิ.พ. มาตรา 180

ย่อ / หลักกฎหมาย

การที่หญิงมีสามีฟ้องเรียกหนี้และส่วนมรดกของบุตรสาวที่ตายจากบุตรเขยนั้น เกี่ยวกับการเพื่อประโยชน์แก่สินบริภัณฑ์ตาม ป.ม.แพ่งฯ มาตรา 1469 จะต้องได้รับอนุญาตจากสามีเมื่อสามีร้องสอดเข้าเป็นโจทก์ร่วมขอรับชำระหนี้และส่วนมรดกด้วยนั้น พอถือว่าเป็นหลักฐานที่สามีอนุญาต ทนายโจทก์ที่ยื่นคำร้องขอเพิ่มเติมฟ้องนั้น แม้จะยื่นในชื่อของทนายเองก็ใช้ได้ เพราะเป็นการทำการแทนโจทก์

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องและแก้ฟ้องว่า จำเลยได้สมรสกับ ต.บุตรสาวโจทก์ ต.มีสินเดิมหลายอย่าง โจทก์ได้ออกเงินทอรองเซ่งห้องให้ ต.และโจทก์ได้ฝากเงินไว้กับจำเลยและ ต.กับผ้า ๓ ไม้ ต.ตาย จำเลยไม่ยอมชำระและไม่ยอมแบ่งมรดก ต.มีคำขอท้ายฟ้องให้จำเลยคืนค่าเซ่งห้องและเงินฝากกับส่วนมรดก ต. ๒๓๑๗ บาทพร้อมด้วยดอกเบี้ย ถ้าสินเดิมของ ต.หมดไปแล้วก็ขอให้หักสินสมรสใช้และหักสินเดิมใช้หนี้เงินฝากแก่โจทก์ ผู้ร้องสอดขอเข้าเป็นโจทก์ร่วมอ้างว่าเป็นสามีโจทก์และบิดา ต. มีสิทธิได้รับชำระหนี้จากจำเลยและรับมรดก ต. จำเลยต่อสู้หลายประการ ศาลอุทธรณ์เห็นพ้องกับศาลชั้นต้นที่วินิจฉัยว่า ต.มีสินเดิมตั้งโจทก์ว่า จำเลยมีสินเดิม ๑,๐๐๐ บาท สินสมรสมีบางอย่าง โจทก์ฝากเงินไว้ ๓,๙๒๗ บาทและเป็นเจ้าหนี้ค่าเซ่งห้อง ๔,๐๐๐ บาท ที่จำเลยว่าดจทก์เอาของในร้านไป ไม่วินิจฉัยเพราะจำเลยไม่ได้ฟ้องแย้ง พิพากษาให้ขายทอดตลาดสินสมรส หักใช้หนี้เงินฝากและค่าเซ่งห้อง ถ้าไม่พอให้จำเลยใช้ ถ้าเหลือให้หักเงินใช้สินเดิมของต. และจำเลย เหลืออีกเท่าใดให้แบ่งให้ ต. และจำเลยคนละครึ่ง รวมมรดก ต.แบ่งเป็น ๔ ส่วน ให้โจทก์ ๒ คน ๆ ละส่วน จำเลยได้ ๑ ส่วน อีกส่วนหนึ่งเป็นของบุตร ต. ซึ่ง ขายตกได้แก่จำเลย จำเลยฎีกา ศาลฎีกาเห็นว่า (๑) เป็นคดีเกี่ยวกับเพื่อประโยชน์แก่สินบริภัณฑ์ตามมาตรา ๑๔๖๙ โจทก์ผู้เป็นหญิงมีสามีจะฟ้องได้ต่อเมื่อได้รับอนุญาตจากสามี เพราะไม่เข้าข้อยกเว้น แต่ตาม ป.ม.วิ.แพ่งมาตรา ๕๖ ไม่ได้กำหนดวิธีให้อนุญาตหรือแบบแห่งคำอนุญาต จึงเพียงแต่ให้มีหลักฐานเป็นหนังสือในสำนวนความว่า สามีอนุญาตก็พอ เห็นว่าคำร้องสอดของผู้ร้องที่ขอเข้าเป็นโจทก์ร่วม เป็นหลักฐานเพียงพอแล้ว ๒ เรื่องสินเดิมศาลล่างฟังมาขอบแล้ว ๓ คำร้องเพิ่มเติมฟ้องที่ทนายโจทก์ยื่นนั้น แม้จะยื่นในชื่อของทนายแทนที่ที่จะยื่นในชื่อของตัวโจทก์ก็ใช้ได้ เพราะเป็นเรื่องทำแทนตัวโจทก์ และ ป.ม.วิ.แพ่งมาตรา ๑(๑๑) ให้ถือว่า ทนายของคู่ความเป็นคู่ความด้วย ๔ ค่าเซ่งห้อง โจทก์จ่ายเงินให้แก่ผู้เช่าห้องคนเดิมไม่ได้โอนกรรมสิทธิ์ให้ ต.หรือจำเลย จึงไม่ใช่สัญญายืม และไม่ต้องด้วย ป.ม.แพ่งฯมาตรา ๖๕๓ ที่ว่าต้องมีหลักฐานเป็นหนังสือ ๕. เรื่องผ้าโจทก์ไม่อุทธรณ์ฎีกาจึงยุติ ส่วนเรื่องเงินฝากนั้น ปรากฏบัญชีที่ ต.จดไว้ว่า "ส่วนของแม่ให้ขอยืม" ไม่ใช่เรื่องฝากตั้งโจทก์ฟ้อง ทั้งเชื่อว่า คงให้ยืมเป็นทุนเมื่อเป็นการยืมต้องมีหลักฐานเป็นหนังสือ แต่ ต.และจำเลยไม่ได้ลงนามในเอกสารนี้ จึงบังคับไม่ได้ข้อความต่อมามีอีกว่า ฝากไว้อีกหนึ่งร้อย จึงฟังได้ฝากเพียงร้อยบาท ๖. ตามฟ้องและคำขอท้าย

ฟ้องโจทก์ให้จำเลยรับผิดในค่าเช่าและเงินฝากเป็นส่วนตัวด้วย ที่ศาลให้สินสมรสทั้งหมดรับผิดในการชำระหนี้ เป็นผลดีแก่จำเลยอยู่แล้ว พิพากษาแก้เฉพาะหนี้เงินฝาก ให้เป็นเพียง ๑๐๐ บาท

องค์คณะ

จำรูญเนติศาสตร์ · นนทปัญญา · นนทปัญญา

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/419/2493>